

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

לפני כב' השופט חגי ברנר, סגן נשיא

העותרים

1. פלוני
2. פלונית
3. פלוני (קטין)
- ע"י ב"כ עו"ד מיכאל טפלו

נגד

משיבים

1. משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי
2. שירות הביטחון הכללי
3. משטרת ישראל/ מחוז ש"י
4. ועדת מאוימים מתפ"ש
5. המנהלה הביטחונית לסיוע
6. מדינת ישראל
- ע"י ב"כ עו"ד איריס גילברג- יודשקין

פסק דין

1

2

3

מבוא ורקע עובדתי

1. לפניי עתירה מינהלית בה מבוקש להורות למשיבים 1-3 וכן ולמשיבה 5 להמליץ למשיבה 4 (להלן: "ועדת המאוימים" או "הוועדה") להנפיק לעותרים אישורי שהייה בישראל המתחדשים באופן קבוע, לרבות אישורי עבודה ואפשרות להצטרף למערכת הבריאות של מדינת ישראל; וכן להורות לוועדה לשנות את החלטתה מיום 1.11.2018, במסגרתה נדחתה בקשת העותר 1 (להלן: "העותר") להכיר בו כמאוי. עוד מבקש העותר כי המשיבים ימסרו פירוט לסיבת סירובם להמליץ או להנפיק אישורי שהייה מתחדשים לעותרים. כמו כן מבקש העותר כי בית משפט זה יורה למשיבים לפרט את הקריטריונים להענקת אישורי שהייה למאוימים, ולציין האם שיקולים אלו כוללים התייחסות לחירותו של האדם המאוי, והתייחסות לסעיף 3 לאמנה נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי-אנושיים או משפילים (להלן: "האמנה"). בנוסף מבקש העותר לדעת האם המשיבים 3 ו-5 מספקים סעד של שהייה בישראל עבור מאוימים ובני משפחתם, ואם לא – מדוע. לבסוף, העותר מבקש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-09-62172 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

- 1 לדעת מדוע נשלל מעמדו כ"סייען" כקבוע בהחלטת ממשלת ישראל מס' 118/ב' מיום
2 13.1.1994.
- 3
4 2. במקביל להגשת העתירה ביקשו העותרים צו ביניים המונע את הרחקתם מישראל עד להכרעה
5 בעתירה. ביום 1.10.2020 ניתן לעותרים סעד ארעי כמבוקש.
6
- 7 3. העותרים כולם הם בני משפחה אחת. העותר הוא אבי המשפחה והעותרת 2 היא אשתו.
8 העותר 3 הוא בנם הקטין.
9
- 10 4. נקדים ונציין כי מלבד ההחלטה מושא עתירה זו מיום 1.11.2018, עניינו של העותר כבר נדון
11 בעבר על ידי ועדת המאוימים לא פחות מחמש פעמים (החלטות מיום 17.2.2005, מיום
12 13.2.2013, מיום 28.7.2014, מיום 25.2.2016 ומיום 3.4.2017); על ידי בית המשפט לעניינים
13 מנהליים (עת"מ 2204/04); ועל ידי בית המשפט העליון לא פחות מארבע פעמים (בג"ץ
14 2205\05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.5.2008); בג"ץ 390\10 פלוני נ' ראש ממשלת
15 ישראל (פורסם בנבו, 5.12.2012); בג"ץ 5394\13 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל (לא פורסם,
16 26.12.2016); ובג"ץ 5094\17 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל (לא פורסם, 23.10.2018); (להלן
17 ביחד: "ההליכים הקודמים").
18
- 19 במסגרת ההליכים קודמים, עניינו של העותר נבחן ונבדק היטב על ידי ועדת המאוימים,
20 ובקשותיו נדחו פעם אחר פעם לאחר שנמצא כי לא קיימת אינדיקציה עדכנית בדבר היותו
21 של העותר מאויים.
22
- 23 5. כפי שנראה כעת, גם עתירותיו של העותר לבג"צ, בדרך כלל נדחו או נמחקו פעם אחר פעם,
24 משלא נמצא יסוד להתערב במסקנות הוועדה.
25
- 26 6. עתירתו של העותר במסגרת בג"צ 2205/05 נדחתה ביום 12.5.2008 בזו הלשון:
27
28 "עיינו בחומר החסוי בהסכמת בא-כח העותר, כדי לבחון את התשתית בגינה דחתה ועדת
29 המאוימים את בקשתו של העותר. שוכנענו כי בפני הוועדה לא היתה אינדיקציה לכך

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-09-62172 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

1 שהעותר הוא אדם מאוים באזור יו"ש. לפיכך לא ראינו להתערב בהחלטת ועדת המאוימים
2 מיום 17.2.05 שלא להיעתר לבקשה לקבלת היתר שהייה. עם זאת מוסכם על המשיב, כי
3 העותר יוכל להגיש לועדה בקשה חדשה מלווה בתצהירים של אנשים המבקשים לתמוך
4 בטענה כי העותר מאוים מחוץ לשטח ישראל."

5
6 (בג"ץ 2205/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.05.2008)).

7
8 7. לאחר שוועדת המאוימים דחתה פעם נוספת את בקשתו של העותר, הוא הגיש עתירה חדשה,
9 במסגרת בג"צ 390/10. עתירה זו נמחקה ביום 5.12.2012, לאחר שנפסק כי:

10
11 "החלטת ועדת המאוימים שעליה משיג העותר ניתנה לפני למעלה משלוש שנים, בסוף שנת
12 2009. נוכח חלוף הזמן, נראה כי מן הראוי כי תתקבל החלטה חדשה של ועדת המאוימים,
13 שתבחן – בין היתר – אם חל שינוי נסיבות המצדיק סטייה מהחלטתה הקודמת. ... העתירה
14 נמחקת אפוא ללא צו להוצאות."

15
16 (בג"ץ 390/10 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל (פורסם בנבו, 05.12.2012)).

17
18 8. הריטואל חזר על עצמו פעם נוספת. ועדת המאוימים דחתה שוב את בקשת העותר לאחר שלא
19 מצאה אינדיקציה עדכנית בדבר מאויימות או סכנה הנשקפת לחיי העותר בשטחי יהודה
20 ושומרון. ושוב, חזר העותר והגיש עתירה לבג"צ, זו הפעם במסגרת בג"צ 5394/13. גם הפעם
21 העלתה העתירה חרס. אמנם, בתחילה הוחזר הענין לבחינה מחודשת של ועדת המאוימים,
22 אלא שביום 25.2.2016 שבה הוועדה ודחתה את בקשתו של העותר, לאחר שציינה שוב כי נחה
23 דעתה שלא נשקפת סכנה ממשית לעותר אם ישוב למקום מגוריו. בעקבות כך שב בית המשפט
24 העליון ודן בעתירה, וביום 26.12.2016 הוא פסק כי:

25
26 "עתירה זו מיצתה את עצמה ודינה להימחק. על יסוד כל החומר החסוי בו עיינו בעניינו של
27 העותר אין אנו רואים הצדקה להתערב בהחלטת המשיבים."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

9. העותר לא אמר נואש. ביום 8.2.2017 הוא שב ופנה בבקשה נוספת לוועדת המאוימים וכן למשיבים 3 ו-5 לקבלת היתר שהייה, בטענה כי לאחר שניתן פסק הדין בבג"צ 5394/13 הוא פנה לאשתו כדי שזו תבדוק עם ... העובד במנגנוני הביטחון ברשות הפלסטינית, האם באפשרותו לשוב לשטחי האזור. לטענתו, אותו ... מסר לאשתו כי אם העותר ישוב לשטחי הרשות, חייו יהיו נתונים בסכנה והוא צפוי להישלח למאסר לשנים ארוכות. זו הפעם, הוועדה סירבה לדון בפנייתו.

10. משכך, ביום 25.6.2017 הוגשה על ידי העותר עתירה נוספת (בג"ץ 5094\17). זו הפעם טען העותר כי חל שינוי נסיבות בעניינו, שכן הוא, יחד עם אחרים ...

נוכח טענות חדשות אלה הסכימה ועדת המאוימים לבחון את עניינו מחדש. בעקבות כך הוחלט ביום 23.10.2018 על מחיקת העתירה, ונקבע כי לא יינקטו הליכי הרחקה נגד העותרים עד לחלוף 30 ימים ממועד המצאת החלטת הוועדה לבא כוחם.

11. ביום 1.11.2018 ניתנה החלטתה הנוספת והאחרונה של הוועדה. הוועדה ציינה כי עניינו של העותר נדון בפניה פעמים רבות בעבר מאז שנת 2005 וכי כל הבקשות נדחו על סמך המידע שהיה בפני הוועדה. הוועדה ציינה כי האלימות המיוחסת לרשות הפלסטינית היא מלפני למעלה מ-15 שנים וממילא היא אינה רלוונטית כעת לטענת המאוימות. הוועדה הוסיפה וציינה כי:

"אכן, ניתן להניח כי אלא שאין בכך כדי להצדיק הכרה במאוימות, עפ"י אמות המידה המקובלות בוועדה זו. אחרת כל ... - גם בחלוף שנים רבות- יקנה מעין זכות לשהייה קבועה בישראל. בהעדר טענות קונקרטיות למאוימות, או מידע באשר לכך- אין מקום להכיר במבקש כמאויים. הבקשה נדחית."

משום מה, החלטה זו לא הומצאה לעותרים.

12. רק בחלוף כשנה ותשעה חודשים, ביום 12.8.2020, פנה בא כוחם של העותרים אל הוועדה וטען שטרם התקבלה החלטה בעניינו של העותר מאז נמחקה העתירה בבג"ץ 5094\17.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

13. ביום 26.8.2020 נשלחה תשובה לבא כוחם של העותרים, לפיה עניינו של העותר נבחן בוועדה ביום 1.11.2018 וכי אין עוד מקום להמשיך ולדון בנושא שעה שאין נסיבות חדשות המצדיקות זאת.

14. ביום 30.9.2020 הגישו העותרים את העתירה שלפניי.

טענות העותרים

15. טענתו העיקרית של העותר היא שנשקפת סכנה לחייו, שלמות גופו וחירותו אם יאלץ לחזור לשטחי הרשות הפלסטינית, וזאת בשל היסטוריה של שיתוף פעולה עם כוחות הביטחון הישראליים. העותר טוען כי מחמת אותו שיתוף פעולה, כבר בשנת ... הוא נחטף על ידי הרשויות ב... ועבר עינויים. עוד טוען העותר כי בשנת ... הוא חזר אל שטחי הרשות הפלסטינית מ..., אך מיד נעצר ונכלא על ידי אנשי הרשות למשך 90 ימים ועבר חקירות ועינויים. לאחר שחרורו, כך טוען העותר, הוא התגורר ב..., ובשנת ... הוא נעצר לחקירה נוספת שנמשכה ... ימים. לאחר שחרורו של העותר ממעצר הגיעו לביתו רעולי פנים עם נשק, ולכן הוא ברח לשטח מדינת ישראל ומאז לא חזר לשטחי הרשות. העותר טוען כי המשיך ושיתף פעולה עם משטרת ישראל במהלך שנת ... במשך כשנה וחצי.

16. לטענת העותר, לאחר ההחלטה מיום 26.12.2016 בבג"ץ 5394\13 הוא פעל כדי לחזור לשטחי הרשות הפלסטינית, אלא שלאחר בירורים אצל ... התברר לו כי יש חשש ממשי לחירותו ואף לחייו בשטחי הרשות. עוד טוען העותר כי לפי המידע שנמסר מ..., עקב הוא יצטרך לשבת בכלא הרשות הפלסטינית לפחות 15 שנים. ה... מהווה, לשיטתו של העותר, אינדיקציה חדשה למאוימות, ולכן העלה את טענתו זו כבר במהלך העתירה בבג"ץ 5094\17. יתר על כן, מאז חל שינוי נסיבות נוסף שכן בינתיים

17. העותר טוען כי החלטת הוועדה מיום 1.11.2018 נתקבלה אצלו לראשונה רק ביום 26.9.2020, וגם זאת רק בעקבות פנייתו של בא כוחו אל הוועדה. משכך, העתירה אינה נגועה בשיהוי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

18. העותר טוען, בין היתר, כי החלטת הוועדה מיום 1.11.2018 לוקה בחוסר סבירות, שכן מסקנתה בדבר חוסר הרלוונטיות של האלימות שנקטה כלפיו הרשות הפלסטינית בעבר הרחוק היא שגויה. עוד טוען העותר כי קביעתה של הוועדה, לפיה ... אינו מצדיק הכרה במאוימות, גם היא אינה סבירה. כמו כן, העותר טוען כי על הוועדה לנמק את החלטותיה מיום 1.11.2018.

טענות המשיבים

19. המשיבים טוענים כי דין העתירה להידחות על הסף מחמת שיהיו ועשיית דין עצמי. המשיבים מצביעים על כך שהחלטת הוועדה הנתקפת בעתירה דן ניתנה עוד ביום 1.11.2018, ואילו העתירה הוגשה רק ביום 30.9.2020, בחלוף כמעט שנתיים ממועד מתן ההחלטה ומבלי שהוגשה בקשה להארכת מועד להגשת העתירה. לטענת המשיבים, מדובר בשיהוי כבד המצדיק את דחיית העתירה על הסף. לדידם של המשיבים, אף אם ההחלטה לא נתקבלה אצל בא כוחם של העותרים במועד בו ניתנה, שומה היה עליו, כמי שמכיר את דרכי ההתקשרות עם הוועדה, ליצור קשר ביוזמתו עם הוועדה כדי לברר מה החליטה בעניינו של העותר. המשיבים מוסיפים וטוענים כי העותר היה מודע לכך שהדיון בעניינו עתיד להתקיים בסוף חודש אוקטובר 2018, בהתאם להתחייבות האחרונה שניתנה במסגרת בג"ץ 5094\17, ולמרות זאת הוא לא פנה לוועדה לבירור ההחלטה עד לחודש אוגוסט 2020.

20. לחלופין טוענים המשיבים כי דין העתירה להידחות גם לגופה. לטענת המשיבים, העותר לא הציג אינדיקציה למאוימות עדכנית, לרבות ביחס לנסיבה החדשה שהוצגה על ידו בעניין ..., ובשים לב לעמדות גורמי הביטחון והמשטרה. לפיכך טוענים המשיבים כי החלטת הוועדה בעניינו של העותר הינה החלטה סבירה אשר לא נפל בה כל פגם המצדיק התערבות של בית המשפט לעניינים מנהליים.

21. עוד טוענים המשיבים כי העותרים 2 ו-3 מעולם לא הגישו בקשה כלשהי לוועדה, וצירופם לעתירה נעשה רק בשל הזיקה לעניינו של העותר, אשר לגביו לא קיים בסיס המצדיק הכרה במאוימות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

22. באשר לטענתו של העותר לפיה ראוי היה לבחון את עניינו לאור האמנה, טוענים המשיבים כי דינה להידחות, משום שהעותר הגיש בקשה לקבלת היתר שהייה זמני מוועדת המאוימים בלבד.

23. המשיבים מתייחסים גם לטענות הנוספות של העותר וטוענים כי הוועדה מוסמכת אך ורק להעניק אישורי שהייה מתחדשים באופן זמני בלבד, ולא באופן קבוע כפי שביקש העותר. גם בקשת העותר להנפקת אישורי עבודה וקבלת שירותי בריאות אינה בסמכות הוועדה.

דיון והכרעה

24. לאחר עיון בטענות הצדדים, בכתב ובעל פה, באתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות.

25. בראשית הדברים ונוכח העובדה שהעתירה מכוונת משום מה גם נגד המינהלה הבטחונית לסיוע (להלן: "המנב"ס"), יש לחזור ולהבהיר את "גבולות הגזרה" בין המנב"ס לבין וועדת המאוימים. המנב"ס היא יחידה בשירות הביטחון הכללי, אשר הוקמה בהחלטת ממשלה מיום 12.1.1994, והיא אחראית על טיפול ושיקום סייענים של זרועות הביטחון הפועלים בשטחים. לעומתה, ועדת המאוימים פועלת במסגרת יחידת תיאום הפעולות בשטחים והיא מוסמכת לדון בפניותיהם של אלה שאינם עונים על אמות המידה של המנב"ס, אך עדיין טוענים כי ישנו איום על חייהם עקב שיתוף הפעולה עם ישראל או בשל חשד לשיתוף פעולה כאמור. הוועדה בוחנת את שאלת הסיכון הצפוי לחייהם ולשלומם של אותם מבקשים הפונים אליה, אם אכן יורחקו משטח מדינת ישראל אל שטחי הרשות הפלסטינית (ראו: בג"ץ 3734/14 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל, פסקאות יג-יד (פורסם בנבו, 17.11.2015) (להלן: "בג"ץ 3734/14").

26. על טיבה של ועדת המאוימים עמד בית המשפט העליון בעבר, בהבהירו את תפקיד הוועדה ואת מקומה בתוך מערך הכוחות של הענקת אשרות שהייה בישראל:

"ועדת המאוימים – שאינה גוף סטטוטורי – הוקמה, בדומה במובן המהותי לוועדה ההומניטרית [...] להוות גורם מקצועי המצויד בכלים לחוות דעה בדבר איום ממשי המופנה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

אל תושב פלוני של הרשות הפלסטינית, כדי להעניק לו אשרה כדי למנוע סכנה לחייו. [...] הועדה קמה כוועדה מייעצת, כדי שעניינם האנושי של מי ששיתפו פעולה בדרגה נמוכה יחסית ולא כ"סייענים מוכרים", שהם בטיפול שב"כ, לא "יפול בין הכיסאות". ועדה זו פועלת למעלה מעשור, והיא מספקת את התשתית העובדתית והמקצועית המחויבת על פי כללי המשפט המינהלי כדי לקבל החלטה בשאלה האם נשקפת לתושב האזור סכנה הנובעת מהיותו מי שסייע למדינת ישראל, או מי שכדברי סעיף 3 לחוק הוראת השעה "מזדהה עם מדינת ישראל ויעדיה וכי הוא או בן משפחתו פעלו פעולה של ממש לקידום הבטחון...". אכן, בשונה מן הועדה ההומניטרית עצמה, שקמה מכוח חוק הוראת השעה על בסיס סטטוטורי כאמור, קמה ועדת המאוימים בכורח המציאות והנסיבות. אך בדומה לחברתה הועדה ההומניטרית עסקינן בגורם מקצועי, האוסף את כל המידע הרלבנטי לקבלת ההחלטה בדבר היתרי שהיה" (בג"ץ 9482/11 פלוני נ' שר הפנים, בפרסום לה (פורסם בנבו, 7.1.2013) (להלן: "בג"ץ 9482/11"); ראו גם בג"ץ 203/11 פלוני נ' ועדת המאוימים (פורסם בנבו, 9.10.2011)).

27. ועדת המאוימים היא גורם מייעץ וממליץ, שתפקידו לספק [...] את התשתית העובדתית והמקצועית המחויבת על פי כללי המשפט המינהלי כדי לקבל החלטה בשאלה האם נשקפת לתושב האזור סכנה הנובעת מהיותו מי שסייע למדינת ישראל [...] (בג"ץ 9482/11, בפרסום לה; ראו גם בג"ץ 3232/08 פלוני נ' שירות הביטחון הכללי, (פורסם בנבו, 23.6.2008); בג"ץ 1364/13 פלוני נ' שר הפנים, בפרסום יג (פורסם בנבו, 5.2.2015)). הוועדה מרכזת את המידע המגיע מגורמי הביטחון האכיפה וגופי המודיעין, מעבדת אותו ומעריכה אותו לפי שיקול דעתה המקצועי (בג"ץ 9343/11 פלוני נ' ועדת המאוימים (פורסם בנבו, 7.3.2012)).

חשוב עם זאת להדגיש כי הוועדה אמורה להושיט סעד גם למי שלא שיתף בפועל פעולה עם גורמי הבטחון, ובלבד שהוא נחשד ככזה בשטחי הרשות (גם אם מדובר בחשדות שאינם מוצדקים). ההסתמכות על ממצאה, המלצותיה ומסקנותיה של ועדת המאוימים נתונה לשיקול דעתו של יו"ר הוועדה. הוא ורק הוא הגורם המחליט בנוגע למתן היתרי שהיה בישראל על רקע של מאויימות, משום שהוא צלה אליו סמכותו של מפקד כוחות צבא ההגנה לישראל ביהודה והשומרון, הלא הוא מפקד האזור, ליתן היתרי שהיה בישראל לתושבי האזור. במאמר מוסגר נציין כי סמכותו של מפקד האזור לעשות כן מעוגנת בסעיף 3 לחוק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 20-09-62172 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

- 1 האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) התשס"ג-2003. הסמכות ליתן היתרי שהייה
2 כאמור נותרת איפוא בתוך המערכת הצבאית.
- 3
4 יו"ר הוועדה הוא קצין בכיר בצה"ל והוא הגורם הצבאי האמון על עבודת מפקדות התיאום
5 הפועלות מטעמו של מפקד האזור. ליו"ר הוועדה תפקיד דואלי- מחד, הוא מפקד בצה"ל
6 האחראי על עבודת המת"קים, ומאידך, הוא מכהן כיו"ר הוועדה המקצועית המרכזת את
7 איסוף המידע ועיבודו. לפי שיקול דעתו, בתום הדיון בוועדה המייעצת, הוא רשאי להפעיל
8 סמכות ולהורות להתיר למבקש מסויים לשהות בישראל (בג"ץ 9482/11, פסקאות לה- לח ;
9 ראו גם : בג"ץ 2608/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה ח (פורסם בנבו, 25.7.2013) ; בג"ץ
10 3232/08 פלוני נ' שירות הביטחון הכללי (פורסם בנבו, 23.6.2008) ; בג"ץ 5026/13 פלוני נ'
11 שר הפנים, בפסקה 12 (פורסם בנבו, 10.6.2015)).
- 12
13 28. אמות המידה להתערבות בהחלטותיה של ועדת המאוימים הן מצומצמות. אין חולק כי
14 הוועדה היא הגורם המקצועי המוסמך לבחון את שאלת האיום על חיי מגיש הבקשה, ומוענק
15 לה שיקול דעת רחב. החלטות הוועדה יסודן בשיקולי מומחיות מקצועית, ומשלא נמצאה
16 חריגה ממתחם הסבירות לא ייטה בית המשפט להתערב בהחלטותיה (בג"ץ 3734/14 ; בג"ץ
17 4857/07 סדה נ' משטרת ישראל (פורסם בנבו, 8.10.2007) ; בג"ץ 7008/07 פלוני נ' משרד
18 ראש הממשלה, מנהלת השיקום (פורסם בנבו, 9.6.2009)). לצד זאת, חשוב להזכיר כי טענות
19 למאויימות הן בגדר דיני נפשות, ולכן יש לבחון אותן בלב פתוח ובנפש חפצה (בג"ץ 6699/16
20 פלוני נ' משרד הביטחון, בפסקה 7 (פורסם בנבו, 7.12.2017)).
- 21
22 29. החלטותיה של ועדת המאוימים מתקבלות על בסיס שני קריטריונים עיקריים : הראשון,
23 קיומן של אינדיקציות לסכנה ממשית הנשקפת לחייו או לשלומו של המבקש על רקע חשד
24 לשיתוף פעולה עם ישראל. השני, מידת הסיכון הנשקפת לציבור בישראל ולביטחונו כתוצאה
25 משהותו של המבקש בשטחי ישראל :
- 26
27 "ועדת המאוימים היא אם כן הגוף המוסמך לדון בבקשותיהם של פלסטינים תושבי יהודה
28 שומרון ורצועת עזה, הטוענים כי נשקפת סכנה לחייהם באזור על רקע שיתוף פעולה עם
29 גורמי הביטחון של ישראל או על רקע חשד לשיתוף פעולה שכזה. בוועדה חברים נציגים
30 מטעם גורמי הביטחון, הצבא, המשטרה ומשרד המשפטים. הוועדה בוחנת בקשות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

המוגשות על-ידי מי אשר טוענים כי הם מאוימים באזור, על בסיס שני קריטריונים מרכזיים: קיומן של אינדיקציות המצביעות על סכנה לחייו של המבקש על רקע חשד לשיתוף פעולה עם ישראל, וסכנה העלולה להישקף, כתוצאה משהייתו של המבקש בתחומי ישראל, לשלום הציבור בישראל ולביטחונה. היתרי השהיה המתחדשים שמוסמכת הוועדה להעניק ניתנים לפנים משורת הדין, מטעמים הומניטאריים" (בג"ץ 3322/11 פלוני נ' ראש ממשלת ישראל, בפסקה 5 (פורסם בנבו, 18.5.2011)).

30. ומן הכלל אל הפרט.

העותר שב וממחזר, פעם אחר פעם, את כל הטענות שהעלה אי פעם בשורה ארוכה מאוד של הליכים, פניות לוועדה ועתירות לבג"צ. העותר איננו מוותר גם על טענות שכבר נבחנו, נטחנו עד דק ונדחו לגופן, לצד טענות חדשות שהוא מעלה מעת לעת בנימוק שמדובר בשינוי נסיבות. נוכח זאת, דומה כי העותר עושה שימוש לרעה בהליכי משפט שעה שהוא ממחזר טענות שכבר נדונו ונדחו בהחלטות המהוות מעשה בית דין מובהק. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בבג"ץ 6208/17 פלוני נ' משרד הפנים - וועדת המאוימים (פורסם בנבו, 03.01.2018): "עולה מהמקובץ החשד, שמא ההליכים המרובים בהם נקטו העותרים, לרבות הגשת עתירה זו, מטרתם קבלת צווי ביניים שיאפשרו את המשך שהייתם בישראל, חרף החלטת וועדת המאוימים בעניינם. בנסיבות אלה, נראה כי אין כל מקום שבית משפט זה יעניק לעותרים סעד מן הצדק ...".

למעשה, גילויי האלימות האחרונים כלפי העותר התרחשו לטענתו שלו בשנת אלימות זו לא נמצאה ככזו שיש בה כדי להכיר בו כמאויים על פי הקריטריונים של הוועדה, ובית המשפט העליון אישר קביעות אלה של הוועדה. בשים לב לכך שמדובר באלימות שהופעלה נגד העותר לאחרונה לפני ... שנה, ברור שככל שחולף הזמן, הולך ופוחת החשש לשלומו של העותר ככל שהוא נסמך על אותה אלימות ישנה, ומה שכבר נקבע לפני שנים רבות ביחס לאלימות זו, קרי, שהיא אינה מבססת עילה להכרה במאוימות, קל וחומר שהוא תקף כיום, ככל שהזמן הולך ומתרחק מאז אותם גילויי אלימות בעבר.

31. למעשה, החידוש היחיד המאפיין את העתירה הנוכחית הוא שבינתיים, מאז נמחקה ביום 26.12.2016 עתירתו של העותר במסגרת בג"ץ 5394/13, זו גם הסיבה היחידה בגינה הורה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

1 בית המשפט העליון ביום 23.10.2018 במסגרת בג"ץ 5094/17, כי הענין יוחזר לבחינה מחדש
2 של הוועדה. על כן, יש לדחות על הסף את כל טענותיו של העותר בדבר מאוימות בגין אירועים
3 שהתרחשו או אינדיקציות שהיו קיימות קודם למחיקת עתירתו ביום 26.12.2016, במסגרת
4 בג"ץ 5394/13, ויש לברר אך ורק האם ..., אכן מבססת עילה של מאוימות.
5
6 32. כמו כן, יש לסלק על הסף את כל הסעדים שאינם בסמכותה של ועדת המאוימים, שבשונה
7 מהמנב"ס, סמכויותיה מוגבלות בהרבה. כך למשל, אין זה בסמכותה של ועדת המאוימים
8 להעניק רשיונות שהייה קבועים או רשיונות עבודה, או לקבוע זכאות לקבלת שירותי בריאות
9 ועוד כהנה וכהנה משאלות לב של העותרים. מטעם זה אין גם מקום להידרש לטענותיו של
10 העותר נגד המנב"ס, שהרי לא מדובר בטענות חדשות בדבר שיתוף פעולה עדכני שבגין ראוי
11 כי המנב"ס תבחן מחדש את עמדתה בנוגע לעותר. והרי חרף טענותיו של העותר בדבר שיתוף
12 פעולה בטחוני, עתירותיו הקודמות נגד המנב"ס נדחו וקיים בענין זה מעשה בית דין. בהקשר
13 זה גם לא ניתן לטעון שחל שינוי נסיבות, שהרי הדבר היחיד שהתחדש מאז נדחו העתירות
14 הקודמות הוא ..., והוא בלבד, דבר שאין לו שום קשר למעשים או מחדלים של המנב"ס, אלא,
15 אם בכלל, להחלטתה של ועדת המאוימים, והיא בלבד.

16
17 33. ומכאן לגופה של החלטת הוועדה מיום 1.11.2018.

18
19 במהלך הדיון הצעתי לבא כוחם של העותרים כי אעיין בחומר החסוי שברשות המשיבים,
20 בנוגע לקיומן או אי קיומן של אינדיקציות בדבר היותו של העותר מאויים. כידוע, ברבות
21 השנים התפתחה פרקטיקה שהייתה לנוהג מוכר ומקובל במסגרת הליך של ביקורת שיפוטית
22 על פעולות הרשות, לפיו מתאפשרת הצגת חומר חסוי מטעמי ביטחון לבית המשפט במעמד
23 צד אחד בלבד, אם ניתנת לכך הסכמתו של העותר (בג"ץ 5696/09 מחמוד מוגרבי נ' אלון
24 פיקוד העורף - האלון יאיר גולן (פורסם בנבו, 15.02.2012) בפסקה 3 לפסק דינה של כב'
25 הנשיאה ד' ביניש) (להלן: "מחמוד מוגרבי"). ברם, בא כוחם של העותרים התנגד לעיון שכזה.
26 בעשותו כן, הוא שמט מניה וביה את האפשרות העיקרית שהיתה נתונה לעותרים לנסות
27 ולהפריך את חזקת התקינות המנהלית, קרי, החזקה לפיה ניתן להניח לטובתה של הרשות כי
28 נהגה כדין (בג"ץ 6872/20 נעאביס שאכר נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (פורסם
29 בנבו, 04.03.2021); בג"ץ 4273/20 חוות ירושלים רכיבה בע"מ נ' המפקד הצבאי באזור הגדה
30 המערבית (פורסם בנבו, 24.9.2020)). וכפי שנפסק בענין מחמוד מוגרבי ביחס לסירוב שכזה:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

1 "הרי ככל שהוא [העותר- ח.ב.] יתנגד לעיון בחומר החסוי במעמד צד אחד, יימצא בית
2 המשפט בפני אחת משתי ברירות; אם החומר הגלוי שהונח בפניו יבסס במידה מספקת את
3 החלטת הרשויות, אזי ניתן יהיה להניח, כי על אף חיסיונו של החומר, קמה לטובת הרשות
4 חזקת החוקיות לפיה קיבלה את החלטתה כדין וכי החומר החסוי תומך בטיעוניה. כך
5 במיוחד כאשר העותר אינו מייחס לרשות שיקול פסול או הסבר שלא ניתן לבחון אותו בלא
6 עיון בחומר." (בפסקה 3 לפסק דינה של כב' הנשיאה ד' ביניש). משכך, לא נסתרה טענתם של
7 המשיבים לפיה לא קיימת ברשותם כל אינדיקציה בדבר היותו של העותר מאוים בשטחי
8 הרשות.
9
10 34. כך גם לא מצאתי כי מסקנתה של הוועדה, לפיה ..., אינה מצדיקה הכרה במאוימות, היא
11 החלטה החורגת ממתחם הסבירות. בצדק העירה הוועדה בהקשר זה כי אם ייקבע אחרת,
12 אזי נדגיש בענין זה כי בית המשפט לעניינים מנהליים איננו "ועדת מאוימים עליונה".
13 הוא איננו יושב כערכאת ערעור עליה ולא ימיר את שיקול דעתה בשיקול דעתו הוא, במיוחד
14 משום שעסקינן בוועדת מומחים, הנסמכת על חוות דעת מקצועיות של הגורמים האמונים על
15 כך, הן בשירות הבטחון הכללי והן במשטרת ישראל. בית המשפט יתערב בהחלטתה של ועדת
16 המאוימים על פי כללי ההתערבות הרגילים במשפט המנהלי, קרי, כאשר מדובר בהחלטה
17 בלתי סבירה בעליל, כאשר מדובר בהחלטה שרירותית, כאשר מדובר בחריגה מסמכות ועוד
18 כהנה וכהנה מרעין בישין של פגמים מנהליים. לא זה המצב בעניננו.
19
20 ודוק. אף אם בית המשפט היה עשוי להגיע למסקנה אחרת מזו שאליה הגיעה הוועדה (ואינני
21 קובע כי כך הוא המצב במקרה דנן), אין פירושו של דבר שההחלטה אליה הגיעה הוועדה היא
22 בלתי סבירה. כידוע, "מתחם הסבירות כולל טווח של החלטות חלופיות אשר הרשות
23 המנהלית רשאית לקבל, וככל ששיקול הדעת המסור לרשות רחב יותר כך רחב גם טווח
24 ההחלטות הסבירות שיש בידה לקבל. לכן נפסק לא אחת כי בבואו לבחון את סבירות
25 החלטתה של הרשות המנהלית אין בית המשפט מחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו שלו
26 ואין הוא בוחן האם יכולה היתה הרשות לקבל החלטה טובה יותר מזו העומדת לבחינה ..."
27 (עע"מ 9387/17 המרכז האקדמי למשפט ולעסקים נ' ועדת המשנה לעררים של המועצה
28 הארצית, בפסקה 18 (פורסם בנבו, 14.10.2018)). על כן, גם באותם מקרים שבית המשפט
29 עשוי היה, לו נדרש לעשות כן, לקבל החלטה שונה מזו שאליה הגיעה ועדת המאוימים, אין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

פירושו של דבר שהחלטת הוועדה חרגה ממתחם הסבירות (עת"מ (מינהליים ת"א) 1818-02-19 עו"ד יונתן חורן נ' המועצה הארצית של לשכת עורכי הדין, בפסקה 52 (פורסם בנבו, 17.02.2019); עת"מ (מינהליים ת"א) 18560-02-20 עו"ד עמוס גבעון נ' ועדת האתיקה הארצית של לשכת עורכי הדין בישראל, בפסקה 41 (פורסם בנבו, 03.12.2020)).

35. זאת ועוד, טענתו של העותר לפיה הוא צפוי ל"מאסר של לפחות 15 שנה בכלא הפלסטיני" רק מחמת ... מבוססת כל כולה על שיחה שניהל כביכול ... עם אשת העותר. ברם, מדובר בהשערה בעלמא שאין לה כל תימוכין או ראיה אובייקטיבית שתתמוך בה. למעשה, השיחה בין ... לבין אשת העותר אינה ראיה בכלל, וגם לא ראיה שיש לה משקל של ממש בפרט, במיוחד כאשר לכל הנוגעים בדבר יש אינטרס ברור ומובהק ליצור עבור העותרים עילה שתאפשר להם להמשיך ולשהות בישראל, גם אם הלכה למעשה הם אינם נתונים לאיום של ממש.

36. יתר על כן, המונח "מאויים" מוגדר בסעיף 4 של הנוהל על פיו פועלת ועדת המאוימים (להלן: "הנוהל"), באופן הבא:

"נתין פלסטיני ... אשר על פי ההערכה נשקפת סכנה ממשית לחייו או לשלומו בתחומי האזורים וזאת על רקע של חשד לשיתוף פעולה עם ישראל ... ואשר אינו מטופל בידי המנהלה הבטחונית לסיוע. ..." (ההדגשות אינן במקור)

מכאן משתמע כי לכאורה, רק מי שהסכנה הממשית הנשקפת לו היא סכנה פיזית, קרי, סכנה ממשית לחיים או לפגיעה בגוף, רק הוא יכול להיחשב כמאויים לצורך הנוהל. משכך, ספק רב אם מי שהסכנה הממשית הנשקפת לו היא לחירותו (ולא לחייו או לשלומו), יכול להיחשב "מאויים" לפי הנוהל. שאלה דומה התעוררה במסגרת בג"ץ 4354/14 פלוני נ' ראש הממשלה (פורסם בנבו, 11.7.2018), אך נותרה שם בצריך עיון משום שלגופו של ענין, באותה פרשה לא היה צורך להכריע בה. גם במקרה דנן, לא קיים צורך להכריע בשאלה זו משום שלא הונחה תשתית ראייתית של ממש בדבר קיומה של סכנה ממשית לחירותו של העותר.

37. משכך, דין העתירה להדחות, הן על הסף והן לגופו של ענין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

38. באשר לעניינים של העותרים 2 ו-3, קרי, רעייתו ובנו של העותר, הרי שפשיטא שאם העותר עצמו לא ביסס חשש מפני מאוימות, כך גם לא בוסס חשש כזה בקשר לרעייתו ובנו, שהרי לא נטען כי אשתו ובנו של העותר שיתפו פעולה עם כוחות הביטחון. בנסיבות המקרה דנן, משעה שהעותר עצמו לא מוכר כמאויים, הרי שמתייטר הצורך להידרש לבקשתם של רעייתו ובנו לקבלת אישורי שהייה בישראל.

39. נוכח התוצאה אליה הגעתי לפיה דין העתירה להדחות, מתייטר הצורך לדון בטענת סף נוספת שהעלו המשיבים, היא טענת השיהוי. יחד עם זאת, בבחינת למעלה מהצורך, אציין כי אין להשלים עם ישיבתם של העותרים בחיבוק ידיים קרוב לשנתיים ימים מבלי לברר מה עלה בגורל פנייתם לוועדת המאוימים. אכן, לא נסתרה טענתם כי ועדת המאוימים משום מה לא שלחה אליהם את החלטתה מיום 1.11.2018, וכי רק בעקבות פניית בא כוחם אל הוועדה, נמסרה לו ההחלטה ביום 26.8.2020. ברם, מדובר בעצימת עיניים מובהקת מצידם של העותרים. מי שמגיש בקשה לקבלת מעמד בישראל, בשעה שהוא שוהה בישראל שלא כחוק, אמור לכל הפחות להתעניין מה עלה בגורל הבקשה שהגיש ולא לשבת באפס מעשה. חומרת מחדלם של העותרים גדולה במיוחד, משום שהם ידעו כי כל זמן שההחלטה לא תימסר לידיהם, לא ניתן יהיה להרחיקם מישראל, וזאת בהתאם להוראת בית המשפט העליון לפיה מרגע מסירת ההחלטה ועד לעזיבת שטח ישראל יעמוד לרשות העותרים פרק זמן של 30 יום לצרכי התארגנות. משכך, נוצר לעותרים תמריץ מובהק לשבת בחיבוק ידיים כדי להאריך עד בלי די את המשך שהותם בשטח ישראל. על כן, הגם שמבחינת השיהוי הסטטוטורי לא ניתן לקבוע כי העתירה נגועה בשיהוי, שכן העתירה הוגשה בטרם חלפו 45 יום מעת שההודעה הגיעה לידי העותרים (תקנה 3 לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), התשס"א-2000 (להלן: "**התקנות**")), הרי שמכל בחינה אחרת, מדובר בעתירה שהוגשה בשיהוי של קרוב לשנתיים, בלא כל הצדקה עניינית. לענין זה נזכיר את תקנה 4 לתקנות, הקובעת כי "**בית המשפט רשאי לדחות עתירה אם ראה כי בנסיבות הענין היה שיהוי בהגשתה, אף אם הוגשה בתוך אחד המועדים לפי תקנה 3.**"

40. סוף דבר, מכל הטעמים שפורטו לעיל, העתירה נדחת. העותרים ישאו בהוצאות המשיבים בסך של 7,500 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 62172-09-20 פלוני ואח' נ' משרד ראש הממשלה/המשרד הראשי ואח'

11 מרץ 2021

41. צו הביניים המונע את הרחקתם של העותרים מישראל יעמוד בעינו עד ליום 10.5.2021, לצרכי
התארגנות.

42. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

ג. ג.

חגי ברנר, שופט, סגן הנשיא